

הרגלים רעים – קטעים מהספר

4.

ברכבת התחתית, כשהם בדרך לביצוע המשימה, מגולל אלימלך בן ציון לפני ג'ורג' לילי, זיכרון מ"הימים הטובים ההם".

בית אריזה, פרדס

שוב הם בקרון רכבת תחתית.

"ספר לי, " אומר לילי. על ברכיו מונחת ארגז כלים מתכתי, קלוף צבע.

"יש דברים שאני כבר לא זוכר, " אומר בן-ציון. הוא חובש כובע גרב כהה. ידיו עטופות בכפפות.

"בטח שאתה זוכר, " צועק לילי ומטה את ראשו אל בן-ציון, "אתה זוכר הכול. אני סומך על הזיכרון המזוין שלך, אבנר, ומה שאתה לא זוכר, תמציא או שתשאל אותי." הוא צוחק.

"מה אתה רוצה לשמוע?"

"אתה יודע בדיוק מה אני רוצה לשמוע." הוא דופק על מכשיר השמיעה שבאוזנו. "ספר לי על המלכודת. איך הכנת את המלכודת שלי."

"טוב, טוב, אני אספר לך, " נעתר בן-ציון. הוא מסיר את מצנפת הצמר, מושך את הכפפות מאצבעותיו ומלטף את קרחתו.

"היתה איתנו בחורה אחת, אידה קראו לה, נדמה לי. או בלה, אולי מינה, השם לא חשוב. אחרי שאשתי נפטרה, רק אני נשארתי לזכור אותה. השם לא חשוב. כל כך הרבה שמות נמחקו אז, בימים ההם, נסחפו בנחשול הדמים ששטף אז את ארץ ישראל. ערבים, יהודים אנגלים... והיא, אישה שברירית, לא יציבה, פליטה חסרת משפחה, היתה מועדת להיבלע בתוהו. אלמלא לאה'לה שפרשה עליה את חסותה. נתנו לה להיות מין בלדרית. אשת קשר. בהתחלה הטלנו עליה רק משימות קטנות. אני אף פעם לא סמכתי עליה. אבל

לאה לחצה. היא אמרה שאנחנו, חבורת הלוחמים, אנחנו המשפחה שלה. עד שפעולה אחת נכשלה. לא סתם נכשלה. חברים נשלחו לכלא, ביניהם תקווה, כלומר לאה אשתי, ושניים נשפטו ונידונו למוות על אחזקת נשק. איבדנו את המומנטום. היה ברור שמישהו מתוכנו, מבפנים, הודיע לכם, כלומר לבולשת,

לסי-איי-די מראש. חפרפרת. החשד נפל על אידה. או בלה, או איך שקראו לאומללה הזאת. החלטנו לבדוק אותה, ובאותה הזדמנות גם להשתמש בה כסוכנת כפולה, ללא ידיעתה. הנה זה הסיפור. אז מלכדנו את הדירה ההיא בפלורנטין. אני אישית הכנתי את הפצצה והשקעתי בה מאמץ מיוחד. אמרנו לאידה שבתאריך כך וכך בשעה כך וכך מתקיימת פגישה של מפקדים באותה כתובת. וכמובן הגעתם. בדיוק כמו שחשבנו. אבל ההצלחה האמיתית לא היתה הפיצוץ עצמו אלא חשיפת המרגלת, רוצה לשמוע את ההמשך או שזה כבר לא רלוונטי?"

"תמשיך, תמשיך."

"חשבתי שרצית לשמוע על המלכודת."

"כן, לעזאזל, אבל אני רוצה לשמוע את הסוף המזוין, אם לא אכפת לך."
בן-ציון נאנח, מלטף שוב את קרחתו וממשיך: "טוב. אז מה רצינו לברר עכשיו? רצינו לדעת מי היה המפעיל שלה. למי בדיוק העבירה את כל האינפורמציה הזאת. אם היינו טיפה יותר מתוחכמים או טיפה פחות נקמנים, היינו הופכים אותה לסוכנת כפולה ודוחפים לכם, לסי-איי-די, טונות של מידע כוזב. בכל אופן, היא ידעה שזה הסוף. הזמנו אותה לבית קפה אחד בתל אביב ובלי לחץ או איומים – היא שיתפה פעולה – הבאנו אותה לבית אריזה נטוש, בלב פרדס ליד כפר סבא. היא חשבה שנוציא אותה שם להורג. אבל היא כנראה לא פחדה למות. אולי אפילו רצתה למות. מי יודע? ובעצם היא כבר הבינה שהגרוע מכול עומד לקרות לה ושאין לה מה להפסיד. היא הודתה שמסרה אינפורמציה למשטרה, אבל בשום אופן לא היתה מוכנה להגיד מה מסרה, איזה שמות, איזה כתובות. לא היתה בררה, אתה מבין, היינו חייבים לדעת מה בדיוק סיפרה לאויב. כלומר, לכם. רק עינויים היו יכולים להוציא את הסודות מפיה. זה מה שעשינו, ואני לא מצטער. דרך אגב, כאב יכול להיות חוויה, איך להגיד, מיסטית כמעט. אולי יותר נכון לקרוא לזה התגלות."

"למה אתה מתכוון, אבנר?"

"היחסים בין המוח לגוף הם כמו יחסים של זוג נשוי מהדור הישן. מין, איך להגיד, מודוס ויוונדי. מצד אחד הרמוניה, מצד שני ניגוד אינטרסים, ואף פעם לא ברור מי באמת עושה את ההחלטות. לכן לפעמים כשהגוף מעביר למוח תשדורות, אזעקות, קריאות מצוקה, אס-או-אס – כל מה שהמוח עונה לו זה: לך לעזאזל, אתה צריך להסתדר לבד עכשיו. פעם אחת חוויתי את זה אצלכם, בחדר חקירות. בפעם השנייה ראיתי את זה מבחוץ, כשחקרתי את הבוגדת שלנו, את אידה."

"אידה אתה אומר שקראו לה?" לילי מקמט את מצחו.

"אידה או מינה או בלה. אולי לנה."

"אני דווקא זוכר אותה. יפהפייה עם שיער שחור, שביל בצד?"

"בלונדינית. צמה מגולגלת."

"עיניים כחולות, גדולות, פרצוף כמו של ריטה הייוורת?"

"עיניים חומות, עד כמה שאני זוכר. רזה, רזה למדי."

"רזה עם ציצים גדולים, נכון? אני זוכר אותה."

"היא היתה די שטוחה. אתלטית. כמו נער."

"כן, כן, נדמה לי שאני זוכר אותה. אידה. בטח. אני זוכר אותה היטב."

"קשרנו אותה לכיסא והתחלנו להכות אותה. בהדרגה העלנו את עוצמת הכאב. ממכות עברנו לדקירות. מדקירות עברנו לכוויות. מכוויות עברנו למכות פטיש בציפורניים. היא כמובן סיפרה הכול, וכשנגמרה החקירה, הרופא שלנו, דוקטור סגל, נתן לה מורפיום, כי כבר לא יכולנו לראות אותה סובלת כל כך. זאת אומרת, המורפיום היה יותר בשבילנו מאשר בשבילה. היא לא דיברה יותר. אפילו לא מילה. החזקנו אותה עוד כמה שעות ולמחרת אירגנו שם בבית האריזה בית דין שדה של שלושה חברים, שגזר עליה עונש מוות."

"וזהו?" שואל לילי במרירות. פיו יבש.

"כן, "אומר בן-ציון, "על פי בקשתה הוצאנו אותה להורג על חוף הים."

עצב גדול סותם את גרונו של לילי. האם הוא חומל על אותה אלמונית אומללה שמתה ונקברה כמו כלב שוטה? או שאולי הוא מתאבל על עצמו, על התפנית שקיבלו חייו בגלל אותה אידה, או מינה או בלה, המרגלת שהוא חייב לזכור, אך בשום אופן אינו מצליח?

”לאה ואני מעולם לא דיברנו עליה מאז, ” אומר בן-ציון, ”אף אחד לא דיבר עליה יותר.
אף פעם. עד עכשיו.”

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, © 2013 כל הזכויות שמורות